

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

* Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντος.

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Η ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ

Εὐτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ σύμπτωσις τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν γυμνασίων, ἅτινα τελοῦνται ἐν Ἀθήναις, καὶ τῆς ἐνθουσιώδους δεξιώσεως, ἥς τυγχάνει ἐν τῇ Πόλει ἡ ἀνεπίσημος μὲν, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τοῦτο καὶ μὴ βαρυσήμαντος ἀποστολῇ καὶ ἀντιπροσωπεΐᾳ τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ τμήματος πρὸς τοὺς ἄρτι τυχόντας τῆς συταγματικῆς ἐλευθερίας κατοίκους τῆς μεγάλης πρωτευούσης τοῦ Γένους.

Καὶ ἐν ἐκείνοις καὶ ἐν ταύτῃ κατεδείχθη γρηγοροῦσα ἡ δύναμις τῆς φυλῆς. Τὰ μὲν γυμνάσια, παρὰ τὰς ὥρελίμους ἀλλως μεμψιμοιρίας τῶν ζητούντων τὴν βελτίωσιν, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀσφαλὲς τεκμήριον τῆς προοιούσης στρατιωτικῆς ἡμῶν ὁργανώσεως, προάγον τὰς ἀγαθωτάτας τῶν ἐλπίδων καὶ ἐνισχύον τὴν ἐπὶ τὰς ἰδίας δυνάμεις πεποιθήσιν.

Ἡ δὲ παγηγυρικὴ τῆς ἀντιπροσωπεΐας ἡμῶν δεξιώσεις, ἡ καὶ τοῖς τυφλοῖς ὁρατὴν καταστήσασα τὴν ἡμετέραν ὑπεροχὴν καὶ ἐπικράτησιν ἐν τῇ παλαιᾷ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρωτευούσῃ, ἀποτελεῖ ἕνα ἐπὶ πλέον τίτλον, δι' ἡμᾶς μὲν πίστεως εἰς τὸ ἐθνικὸν μέλλον, διὰ πάντα δὲ ἄλλον σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἑλληνικὰ δίκαια καὶ δικαιώματα.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν, μετὰ τοὺς μαύρους μάλιστα αἰῶνας τοῦ ἀσπόνδου μίσους, εἰλικρινῶς καὶ ἀνευ μνησιχακίας τείνουσι τὴν χεῖρα οἱ Ἕλληνες πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ χεῖρα μάλιστα στιβαράν, προφανῶς δὲ ἱκανὴν καὶ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ καὶ κακοῦ νὰ γίνῃ πρόξενος.

Συνομολογεῖται οὕτω, ἀνευ οἰασδῆποτε ἐπισήμου συνθήκης, τὸ ἄγραφον συμβόλαιον συμπτύξεως μὲν ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων, ἀμύνης δὲ κατὰ κοινῶν κινδύνων. Ἀλλὰ πρὸ παντός συνομολογεῖται συμβόλαιον σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα Γένους, ὑπὲρ δουλεῦον καὶ δυναστευόμενον ὅχι μόνον διετήρησεν ἐν τῇ ψυχῇ τὰ ζώπυρα τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ μετέδωκεν αὐτὰ εἰς τοὺς δυνάστας καὶ εἶναι ὁ κυριώτερος καὶ ἀληθέστερος παράγων τῆς καλλιέργειας, τῆς ἐνισχύσεως καὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς πρὸς κοινὴν πρόοδον καὶ κοινὴν σωτηρίαν.

Ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶδον καὶ ὁμολογοῦσιν ὅτι ἡ ἀπονεμηθεῖσα εἰς ὅλους ἐλευθερία ἔσωσε τοὺς Τούρκους πρὸ πάντων ἀπὸ ἐπικειμένης ξενικῆς ἐπιδρομῆς καὶ ὑποδουλώσεως, εἶναι εἰς θέσιν ἡδὴ ἡνιόχων, ὅτι ἡ ἐλευθερία αὕτη εἶναι λέξις φρούδῃ ἀνευ τῆς εἰλικρινοῦς συμπτύξεως τῶν δύο ἐπικρατουσῶν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ φυλῶν.

Καὶ τὴν σύμπραξιν ταύτην, ἀφοῦ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἐπιβάλλοντες σιγὴν εἰς τόσας τῆς καρδίας ἡμῶν διαμαρτυρίας, ἀποδεχόμεθα καὶ ἐπισφραγίζομεν, ἀπρονενοημένοι ἀληθῶς θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἐπεχειροῦν νὰ ὑπονομεύσωσι καὶ διασπάσωσιν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν.

(Μάρκ. 34—38).

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅστις θέλει¹ ὀπίσω μου ἔλθειν,² ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν³ καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ⁴ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι⁵ ἀπολέσει αὐτήν. Ὃς δ' ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.⁶ Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνηθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῶν Ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶν οἱ τινες τῶν ὧδε ἐστνηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐλθουσίαν ἐν δυνάμει.

Σημειώσεις.

- 1) Θέλει=δηλοῖ τὸ ἐλεύθερον καὶ ἀβίαστον τοῦ ἀνθρώπου.
- 2) Ὁπίσω μου ἔλθειν=ὡς ὁπαδοὶ καὶ μαθηταὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν.
- 3) Ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν=ἤτοι ἄς ἀρνηθῇ ἐντελὸς τὴν ἰδίαν θέλησιν τὴν τὰ ὕλικα ποθοῦσαν.
- 4) Καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ=καὶ ἄς ὑφίσταται ἐκουσίως βασάνους, στενοχωρίας, θλίψεως, ἀτιμώσεις, πάντα ὅσα ὁ σταυρὸς προσπορίζειται τῷ ἀνθρώπῳ.
- 5) Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι=διότι ὅστις θέλει νὰ ἐπαρξῇ εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς, καὶ νὰ σώσῃ οὕτω τὴν τοιαύτην θέλησιν τῆς ψυχῆς.
- 6) Ὃς δ' ἂν ὁ ὅτις σῶσει αὐτήν,=ὅστις δὲ νεκρώσει τοὺς ὕλικους πόθους τῆς ψυχῆς, καὶ ἀνακηρύξει κύριον ἑαυτοῦ τὸν Χριστόν, καὶ ὁδηγὸν καὶ γνώμονα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, οὗτος θὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξασφαλίζων αὐτῷ οὕτω τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Ἐπαισχυνηθῇ με=ἐντρεπόμενος περιφρονήσῃ με, καὶ μὴ ἐκτελέσῃ τοὺς ἐμοὺς λόγους.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

Ἡ δυστυχία τὴν ὁποῖαν παράγει ἡ πυρκαϊά, ἡ ἀπογύμνωσις ἀνθρώπου ὑπὸ ληστῶν, ἡ φωνὴ βρέφους, βυθιζομένου ἐν τοῖς κύμασι καὶ ἐν γένει ἡ ἐμφάνισις ἐνώπιον ἡμῶν κινδυνεύοντος ἀνθρώπου, ἐξεγείρει ἐν ταῖς ψυχαῖς γενναίων ὄντων ἐν συναίσθημα τὸ ὁποῖον ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπόφασιν νὰ θυσιάσῃ τὴν ἰδίαν ζωὴν διὰ νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἡ αὐταπαρνησία αὕτη, προὐκ ἀγάπης εἰλικρινοῦς, καὶ ψυχῆς εὐγενοῦς, τιμᾷ ἀληθῶς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἀλλ' ἐν τῷ χριστιανῷ ἰδίως ἀναπτύσσεται εἰς καθήκον καὶ μεταβάλλεται εἰς ὑποχρέωσιν διὰ πάντα, ὅστις φέρει τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ ἡ αὐταπαρνησία ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀπαντᾷ εἰς μέγιστον βαθμὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανικοῦ βίου. Πᾶσα πράξις χριστιανικῆ βαθύτατα ἐξεταζομένη ἔχει ἐλατήρια τὴν αὐταπαρνησίαν

ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Καὶ αἰσθάνεται τις ἀληθῆ συγκίνησιν μελετών τὰ παραδείγματα τῆς αὐταπαρνησίας καὶ ἀφροσύσεως, τὰ ὅποια παρουσιάζει εἰς ἡμᾶς ἡ ἱστορία καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους. Ἡ γνώσις αὐτῶν παράγει ἐν ἡμῖν εὐφροσύνην ἀγνήν καὶ εὐγενῆ· ἀληθῶς αἰσθανόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς κρείττους. Καὶ ὅταν εὐρισκόμενοι ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν ἐκείνων, οὓς θαυμάζομεν, μιμούμεθα τὴν αὐταπαρνησίαν ἐκείνων, ἡ χαρὰ ἡμῶν ἀποβαίνει πολλῶν μείζων, ζωηρότερα, καὶ ἡ συγκίνησις ἰσχυρότερα. Εἴμεθα τότε ἀληθῶς εὐτυχεῖς, καὶ ὅσα μεγαλύτερα εἶναι ἡ θυσία εἰς τὴν ὑποβαλλόμεθα ὑπὲρ τοῦ πλησίου ἡμῶν, τοσούτω μεγαλύτερα εἶναι καὶ ἡ εὐδαμονία, ἥτις αἰσθανόμεθα ὅτι περιβάλλει τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Καὶ τὴν αὐταπαρνησίαν ταύτην ὡς πηγὴν χαρᾶς, ἀλλὰ πρὸ παντός ὡς ἐπιτέλεσιν ὀφίστου καθήκοντος ὀφείλομεν νὰ καταστήσωμεν δυνατὴν εἰς τὴν θέλησιν ἡμῶν. Ὅταν ὁ χριστιανὸς, καλῶς ἐπιδεικνύων τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐνστερνίσθῃ τὴν ἀγάπην, τότε θέλων καὶ μὴ ἔλκεται εἰς τὸ νὰ ἀνακουφίξῃ τὰς δυσχερείας τῶν ὁμοίων αὐτοῦ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων. Οὕτως ἐργαζόμενος ὁ χριστιανὸς γινώσκει ὅτι ἐργάζεται ὑπὲρ ἑαυτοῦ, διότι δὲν χωρίζει τὸν ὅμοιον αὐτοῦ ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀπαρξέως. Καὶ ριπτόμενος εἰς τὸ μέσον τοῦ κινδύνου, ἵνα σώσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐν αὐτῷ κινδυνεύοντα ἀδελφόν, τὸσον ἀνυψοῦται, τὸσον πνευματικώτερος καθίσταται, ὥστε φαίνεται ὅτι τὸ ἴδιον σῶμα καθίσταται ἀπρόσβλητον ἀπὸ παντός κινδύνου, φαίνεται ὅτι ὁ κίνδυνος ἐπιτοημένος ὑπὸ τοσούτου θάρρους, ὑποχωρεῖ μὴ τολμῶν νὰ θίξῃ τρίχην καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γενναίου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις μὴ λημβάνων αὐτὸν ὑπ' ὄψει, ἀφοβός, εἰσέρχεται εἰς αὐτόν, ἵν' ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τῶν ὀνύχων αὐτοῦ τὸ θῦμα αὐτοῦ. Καὶ παράδειγμα αὐταπαρνησίας θὰ παραγγάγῃ εἰς ὑμᾶς ἐκ τῆς ἱστορίας ξένων λαῶν, ἀλλ' εἶναι τὸ παράδειγμα χαρακτηριστικὸν τοῦ ὅτι ἡ αὐταπαρνησία ὑπὲρ τοῦ πλησίου δύναται νὰ γίνεταί κτῆμα τῶν πολλῶν, ἐκείνων δηλαδή, οἵτινες ἔχουσι καλῶς διδαχθῇ ν' ἀγαπῶσιν.

Ἐν ἔτει 1832 ἐνσκήπτει ἡ χολέρα ἐν Παρισίῳ, ὡς κεραυνός, ταχέως καὶ καταστρεπτικῇ. Ἀνάκτορα καὶ πτωχῶν καλύβαι αἰσθάνονται τὴν πνοὴν αὐτῆς, καὶ ὁ θάνατος ἀρραπάζει ὁλόκληρον λαόν. Οἱ προσβαλλόμενοι δὲν ἐγκαταλείπονται. Ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς, ἡ νόσος, δὲν ἀρίσται ἐλευθερεῖται. Οἱ ἰατροὶ ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῆς αὐταπαρνησίας ἐπιδίδονται ἐπιμελῶς εἰς μελέτας τῆς νόσου καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐξεύρουν νὰ μέσῃ ἐπιστημονικὰ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς. Καὶ λοιπὸν ἡ ἡμέρα δὲν ἔχει δι' αὐτοὺς ἀνάπαυσιν· ἡ νύξ δὲν ἔχει δι' αὐτοὺς ὕπνον, ἐκάστη ὥρα, ἐκάστη στιγμή, ἐκάστον λεπτόν, κινεῖται ἐργαζόμενοι ἐν νοσοκομείοις φορητοῖς, ἅτινα προσκαίρως εἶχον στήθει πολλοῦ τῆς πόλεως. Τρέχουσι πανταχοῦ ὅπου ἀκούεται φωνὴ τῆς ὀδύνης. Φορητὰ φαρμακεῖα παρακολουθοῦσι. Δὲν πτοεῖ αὐτοὺς τῆς νόσου ἡ μεταδοτικότης, ἀγωνίζονται πάσῃ δυνάμει ν' ἀποσπᾶσιν ἀπ' αὐτὴν πᾶσαν προσβεβλημένην ὑπ' αὐτῆς ὑπαρξιν. Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν χολεραϊκῶν πληθύνεται. Οἱ ἰατροὶ δὲν ἐπαρκοῦσι πλέον. Ἀποκλίνουσι καὶ ὁμοῦ ἐργάζονται. Καὶ ἐν τῇ ὑπερκοπῶσει ἐκείνην ἰδοὺ προσέρχονται βοηθοί. Τίνες; Τέκνα τῶν εὐπορωτέρων καὶ εὐγενεστέρων οἰογενειῶν τῶν Παρισίων καταλείπουσι τὰ μέγαρα αὐτῶν, καὶ ἔρχονται νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν τοῖς νοσοκομείοις καὶ τοῖς φαρμακείοις σκορπίζοντες τὸν χρυσόν, ἐπιδεικνύοντες περιποίησις εἰς τοὺς πάσχοντες. Καὶ ὁ ζῆλος αὐτῶν νικᾷ τὰ πάντα. Θριαμβεύοντες κατὰ τῆς ἀηδίας πρὸς τὴν νόσον, κατορθοῦσι ν' ἀποπλῖξωσι τὸν θάνατον. Δὲν ὑστεροῦσιν εἰς τὴν αὐταπαρνησίαν οὐδὲ αἱ γυναῖκες. Πανταχοῦ ἀκούονται χεῖλη τὰ ὅποια διακρίπτουσι τὰς δεήσεις πρὸς τὸν θεόν, ἵνα

σκορπίσωσι τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν παραμυθίαν. Τίς δὲν θαυμάζει τὴν αὐταπαρνησίαν ταύτην; Καὶ τίς δὲν αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ τὸν πύθον, ἵνα παρεχομένης αὐτῷ εὐκαιρίας ἐπιδείξῃ καὶ αὐτὸς τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτὴν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ὁμοίαν τοῦ προθυμίου! Ἡ αὐταπαρνησία ὄντως ἀποδεικνύει τὴν τελειότητα τοῦ ἀνθρώπου χριστιανοῦ!

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΚΥΡΙΤΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ

Θέλω νὰ κάτσω νὰ σᾶς πῶ, πολλὰ νὰ θαυμάηται. Τίς ἦτον ποὺ τὸν ἔλεγον κυρίτη; Ὁ Μιχάλης; Εἶχε τὸν βίον ἀρίστην, τὴν ἀφεντιά μεγάλην. Καὶ κάθονταν στὸ σπίτι του, καλὸ δὲν εἶχε, ὁ νοῦς του. Κ' ἕνα βράδι διαβάσανε οἱ Τούρκοι στὸ ντιβάνι: Π-ὺ τυραννεῖ τὸν ντουβιά, τὸν πόλεμο γυρεύει. Σὺν ἀκούσει ὁ Βασιλεὺς γιὰ τὸν καλὸ Μιχάλη Μηνῆ τὸν καπουτσίμπαση, γογγῶν τὸν συνταχάινει. «Γοργὰ νὰ πᾶς στὸν Ἀγελὸν στὸ σπίτι τοῦ Μιχάλη, Κ' ἐκεῖ μπροστὰ στὴν μύρτα του νὰ δῇς νὰ τὸν κρεμάσῃ. Καὶ τὸ μικρὸ τοῦ τοῦ παιδὶ νὰ δῇς νὰ τὸ νε πιάσῃ. Φυλάγῃ καὶ ἀπὸ τὸ πρᾶμά του βελὴν νὰ μὴ χάσῃ». Μεσάνυχτα ξεπόρτισε, στὴν Ἀγελὸν ἐπῆγε. Σὺν τὸ ποὺ ἐπέταξε, σὺν τὴν σαγίτα πήγε. Τὸν εἶδε ὁ Μιχάλης κ' ἐπροσηκώθηκε. «Καλῶς ἦρθες ἀφέντη μου, κάτσε νὰ φῶ» νὰ πούμε. «Δὲν ἦρτ' ἐδῶ γιὰ τὸ φαγὶ οὐδὲ γιὰ τὸ ποτήρι. Τὸν λόγο ποῦπ' ὁ Βασιλεὺς, πρέπει νὰ τόνε κάμω». Καὶ τὸ σκοινὶ ἐπέταξε καὶ τὸ λαϊμὸ τοῦ βρῆκε. Κ' εὐθὺς μπροστὰ στὴν πόρτα του πιάνει τὸν καὶ κρεμνᾷ τὸν. Πάνει καὶ τὸ μικρὸ παιδί, στὰ σίδερα τὸ βάνει. Μαζώνει κ' ὅλο τοῦ τοῦ βιό, μὲ δαῦτο πᾶει στὴν Πόλι.

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΣΥΝΑΞΕΣΙΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ, ΟΡΘΡΟΣ

Ὁ Ἑσπερινὸς ἐτελεῖτο κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὅτε ὁ ἀστὴρ ὁ λεγόμενος ἑσπερος ἐπιτέλλει ἐν τῷ στερεώματι. Καὶ ἡ προσευχὴ αὕτη ἀνάγεται εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀκολουθία ἐλέγετο καὶ *Λυχνικὸν*, ὅπως καὶ παρὰ τοῖς ἀγροτικοῖς πληθυσμοῖς λέγεται καὶ σήμερον ἔτι. Ἐχεῖ δὲ τὴν προσωινίαν ταύτην, διότι ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν διὰ τὸ ἐπερχόμενον σκότος τῆς νυκτὸς ἀνῆπτοντο οἱ λύχνοι. Ὁ ψαλμὸς 140 ὁ ἀπὸ τοῦ «Κύριε ἐκέκραξα» ἀρχόμενος ἀναφέρεται ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς Διαταγαῖς, ὡς ἐπιλύχνιος ψαλμὸς, καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον ψαλλόμενος παρ' ἡμῶν ἐν τῷ ἑσπερινῷ. Πρὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος εἰς 12 ἀναφέρονται οἱ ψαλμοὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὅπως καὶ παρ' ἡμῶν διατηροῦνται ἔτι περιλαμβανόμενου καὶ τοῦ Καθίσματος τοῦ ψαλτηρίου Ὁ Ἑσπερινὸς εἶνε ἡ πρώτη ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμέρας. Παρ' Ἰουδαίους ἡ ἡμέρα ἐλογίζετο ἀρχομένη ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ διήκουσα μέχρι τῆς δύσεως τῆς ἐπομένης. Πρὸς τὸ Ἰουδαϊκὸν σύστημα συνεμορφώθη καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν. Καὶ δι' αὐτὸ ἐν μὲν τῇ προσευχῇ τῆς ἐνάτης τερματίζεται ἡ ἀκολουθία τῆς ληγούσης ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἑορτῆς· ἐν δὲ τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ Ἑσπερινοῦ ὑμνολογεῖται ἡ ἑορτὴ τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Καὶ ψάλλονται ἐν τῷ ἑσπερινῷ τροπάρια τῆς ἡμέρας ταύτης. Ὁ Ἑσπερινὸς ἐτελεῖτο κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε ὁ Ἑσπερος ἐπιτέλλει ἐπὶ τῷ στερεώματι. Ἐπισήμως δὲ ἀνεκηρύσσεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐναρξὶς τῆς ἑσπέρας, ὅτε μετὰ τὴν εἰς τὸ θυσιαστήριον ἑσπερινὴν τῶν ἱερωμένων εἰσοδὸν κατὰ τὸν 90 κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου, ὁ Διάκονος ἀπαγ-

γέλλων τὸ—Σοφία—Ὁρθοί—καὶ εἰσέρχόμενος εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, ἐξερῶναι ἀπὸ τῆς Ἀγίας Θύρας: Ἑσπέρα. Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ ἔχει τὰς πηγὰς αὐτῆς, εἰς αὐτὴν τὴν πρωτόγονον Ἐκκλησίαν.

Εὐθὺς μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐψάλλετο τὸ Ἀποδεῖπνον. Πρὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος δὲν γίνεται ἰδιαίτερος λόγος περὶ Ἀποδεῖπνου. Διότι τοῦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀπετέλει συνέχειαν τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπὸ τοῦ ἑκτοῦ αἰῶνος καὶ ὀλίγον πρότερον τὸ Ἀποδεῖπνον χωρίζεται ἀπὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ψάλλεται ἐν ἰδιαίτερᾳ ὥρᾳ. Ἐν τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ παρ' ἡμῖν διητηρήθη ἡ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἀλλ' αὐτοτελὴς χωρὶς τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀναγνώσις τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀποδεῖπνου.

Τὸ Μεσονυχτικόν, κεχωρισμένη ἄλλοτε ἀκολουθία, συμψάλλεται ἤδη ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος μετὰ τοῦ Ὁρθρου.

Τοῦ Ὁρθρου ὁ κύριος ψαλμὸς εἶναι ὁ ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς διαταγαῖς ἀναγραφόμενος ὡς ὁρθρινὸς ψαλμὸς, 62ος. «Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου πρὸς σέ ὀρθρίζω». Ἀπὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος, καὶ αἱ τῶν φυλακῶν τῆς νυκτὸς ἀκολουθίαι κατηρτίσθησαν ἐκάστη ἐκ τριῶν ψαλμῶν.

Κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπαντῶσιν ἐν Μοναῖς ἰδίως, τὰ καὶ σήμερον ἐν αὐταῖς, μεθ' ἐκάστην στάσιν τῶν ψαλμῶν, γινόμενα ἀναγνώσματα, καὶ ἰδίᾳ ἀναγνώσματα ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Τὰ Προκείμενα ἀναραίνονται ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ κατὰ τὸν ἑκτον αἰῶνα. Εἶναι δὲ στίχοι, ἐπικεφαλίδες οὕτως εἰπεῖν τῶν ψαλμῶν. Ἀπὸ δὲ τοῦ πέμπτου αἰῶνος εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου προστίθενται αἱ Ὁδαὶ τῶν Προφητῶν, εἰς ἃς ἀντετάχθησαν βραδύτερον ἰσαὶ ὥδαι τοῦ περιεχομένου τῆς ἑορτῆς τῆς ἡμέρας, περιέχουσιν ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια τοῦ εορταζομένου Ἀγίου. Παρ' ἡμῖν παρέμεινε νὰ ψάλλεται ἡ ἐνάτη ὥδὴ τῆς Παρθένου. Ἀναγιγνώσκονται δὲ ἐν ταῖς Μοναῖς, καὶ αἱ ὥδαι τῶν Προφητῶν. Εἰς τὰς ὥδας προστίθεντο οἱ λεγόμενοι αἶνοι, ἥτοι ψαλμοὶ προερχόμενοι ἀπὸ τοῦ «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω»—«Αἰνεῖτε τὸν Κύριον»—Εἰς τοὺς αἶνους προσετέθησαν διάφοροι ὕμνοι τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, σκοποῦντες τὴν ἀνύμνησιν τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρχαιοτάτη Ἐκκλησία εἶναι ἡ μήτηρ τῶν ὕμνων τούτων, καὶ τὰ εὐγενέστερα καὶ ἀγιώτερα πνεύματα ἡσυχολήθησαν εἰς τὴν ποίησιν αὐτῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΣΤ'

(Διήγησις θεωροῦ)

ΙΠΠΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ἀθλητῶν, τῶν ἵππων καὶ τῶν περὶ αὐτοὺς γυμναστῶν, ἀλειπτῶν, θεραπόντων, ἡνιόχων, ἱπποκόμων, ἐμπόρων, τοῦ σμήνους τοῦ φιλοθεάμονος τῶν Ἑλλήνων καὶ τινων βαρβάρων ἤλθον καὶ πάμπολλοι τῶν ὑπερχόντων ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐκ τῆς φυλῆς τῆς ἡμετέρας, ποιηταί, ῥήτορες, ἱστοριογράφοι, φιλόσοφοι, ζωγράφοι, πλάσται. Ἐν αὐτοῖς τὸ δεύτερον ἤδη ἐπεδήμησεν εἰς τὴν πόλιν Παιώνιος ὁ Μενδαῖος. Γενναία ψυχὴ ἐπαιδεύθη ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι τὴν πλαστικὴν καὶ κατὰ τὸ τῆς βορείου Ἑλλάδος ἐργαστήριον ἐσχέδιασε καὶ ἐπλάσε τὰ ἐναέτια ἀγάλματα τοῦ ἀνατολικοῦ αἰετώματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διὸς δυσκινήτορα πῶς καὶ συνεσφιγμένα εἰσέτι. Ἦλθε ποὺ ἐναιωτῶν τινων εἰς Ἀθήνας καὶ ἰδὼν τὰ ἔργα τῆς φειδικῆς χειρὸς ἀνέπλασεν αὐτὸς τὴν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς

νέαν ζῶν ἐἰς νέον πλάστην, καὶ ἐποίησε τὴν Νίκην τῶν ἀκρωτηρίων τοῦ ἐκεῖ, ἐν Ὀλυμπίᾳ, ναοῦ. Καὶ δὲν ἤγαγε μὲν τὴν τέχνην εἰς τὸ ἀκρότατον ὡς ὁ πάμμεγας Ἀθηναῖος, ἀλλὰ θαυμαστὸς ἰδίου ἐργαστηρίου ἱδρυτῆς ἐγένετο, οὐδαμῶς δὲ τοῦ Ὀλυμπίου πλάστου τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι Ἀθηνᾶς, τοῦ Φειδίου, μιμητής.

Τοιοῦτον τὸ ἡμέτερον γένος τῶν Ἑλλήνων δὲν ἀκούμεθα εἰς ὅσα εὐρομεν τὸ πρῶτον τοῦτο, τὸ στέργειν τὰ εὐρημένα, τὸ ἐνστικτὸν τῶν κτηνῶν εἶναι, τῆς ἐκ πηλοῦ ψυχῆς τῶν βαρβάρων λαῶν ἡ ζωῆς ἀδράνεια. Ἡμεῖς ζητοῦμεν τὸ εἰδέναι, τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἔρευνα δ' αὕτη τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ ἤγαγον εἰς τὴν ἰδρῶσιν τῶν ἐνομωτάτων ἐλευθέρων ἀνδρῶν πολιτειῶν, εἰς τὴν ὑψηλὴν τῶν ἰδεῶν φιλοσοφίαν καὶ τὴν τῶν νόμων τῆς φύσεως ζήτησιν, εἰς τοὺς ἐνρῦθμον καὶ ὑψηλοῦ λόγου τὴν μορφήν τὴν εὐγενεστάτην καὶ εἰς τοῦ καλοῦ τὴν ὑψίστην ἐν τῇ τέχνῃ ἔκφασιν.

Ἰδετε τὴν Ἀσίαν, αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ καὶ Φοίνικας πλάσσαι ἡ ἀρχιτέκτονες ἐργάσθαι καὶ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὁ πλάστης Τηλεφάνης ὁ Φωκαεὺς ὁ ἰαζῆιος νομιζόμενος τοῦ Μύρωνος ἡ Πυθαγόρου τοῦ Ῥηγίνου, καὶ ὁμοῦ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν Περσῶν, ψυχὰς ἐκ πλίνθου ὡμῆς, τὸ φῶς ἐκεῖνο μάτην προχέεται εὐμενές, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ἐργάζονται τοὺς ἀνδριάντας ὥσπερ πρὸ χιλιετηρίδος, οἱ ναοὶ δὲ οἱ ἱδρῶμενοι νῦν ἔχουσι τὸν αὐτὸν καὶ ὁ παλαιότατος ναὸς τοῦ Ἑδρῶν οἰκοδομίας τρόπον, εἰς τὰς Ἑλληνικὰς δὲ πόλεις ἐρχόμενοι καὶ ἀναστεροφόμενοι πολυλαχοῦ μετὰ τῶν Ἑλλήνων δὲν θέλουσιν ἢ δὲ δύνανται νὰ διδαχθῶσι παρ' ἡμῶν τὸ ἡδὺ καὶ τὸ χαρίεν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῇ τέχνῃ.

Ἡμεῖς δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς πνευματικωτέροις ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀκρότατον, ὅπερ οὐδεὶς λαὸς πλεον ἢ ἀντιπαρέλθῃ, τὴν ψυχὴν διαπλάσαντες ὡς ἀληθῶς θεοειδῆ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς νομιζόμενοις ὑπὸ τινων, οἷος ὁ Σενναφόνος, αἰεῖς ἥττονος σπουδῆς, τῇ ἀθλητικῇ. Τὰς ἐορτὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας ἡμῶν κατεστήσαμεν θέαμα εὐπρεπείας καὶ χάριτος ἀπαράμιλλον καὶ τῆς ψυχῆς ἐντρυφήμα ὑψηλόν, καὶ οὐ μόνον ἐπληρώσαμεν τὴν Ἑλλάδα εὐανδρίας, νέων καὶ ἀνδρῶν φαιδρῶν τὴν ἀσπίδα ὑπὲρ τῆς πατρίδος φερόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἵππων αὐτῶν διὰ τῶν ἱππικῶν ἀγῶνων ἐπλάσαμεν τὴν εὐγενεστάτην γενεάν, ὁποῖαν παρατηρεῖ τις ἐν τῷ διαζώματι τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐν τοῖς ἵπποις τοῦ Καλάμιδος.

Τὸ θέαμα τοῦτο τὸ ἐκπαλιν παρῆσθαι πρὸ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἱππικῇ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. Τοὺς καλλίστους ἤλασαν εἰς τὸν ἵπποδρομον τῆς Ἑλληνικῆς γῆς πάσης οἱ ἱπποπόροι, Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Σικελιώται καὶ Κυρηνάιοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. Ἦγαγον ἵππους διὰ τὰς ἀρματοδρομίας μὲ μικρὰν κεφαλὴν καὶ στέρνα εὐρέα καὶ τραχήλους ἀδρούς, ἀκμῆς σιδηρᾶς τοὺς μηρούς ἔχοντας καὶ τὰς κνήμας, ἵνα ὑπόπτερον τὸ ἄρμα φέρωσιν ἀνὰ τὴν πεδιάδα καὶ τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν παραδάτην, ἤγαγον κέλῃτας καλὴν βραχεῖαν ἔχοντας κεφαλὴν καὶ τράχηλον καὶ ἡρμοσμένον τὸν θώρακα καὶ ὑψηλὰς καὶ λεπτὰς ἀλλ' εὐτόνους τὰς κνήμας εἰς ὅπλᾳ ληγούσας κομψὰς ὡς ἡμιαναγόμενοι κάλυκες ῥόδου. Βεβαίως θεῖον γένος ὄντες τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Εὐάνθος καὶ ὁ Βαλλίος καὶ τοῦ ἀνακτοῦ τῶν Ἀργείων Ἀδράστου ὁ κυανοχαίτης Ἀρίων, ὡς ὁ πτερωτὸς Πήγασος, θὰ ἐφέροντο ἀνὰ τοὺς λευκῶνας, ἀλλὰ τίς δὲν ἐθαύμασεν ἰδὼν τρέχοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς ἵππους Ἀρκεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου ἡ Κλεοσθένους τοῦ Ἐπιδαμνίου ἡ τοῦ Συρακοσίου τυράννου Ἰέρωνος καὶ δικαίως ἡσθάνθη τὴν εὐσμίαν, ἣν ἐξέπεμπον τὰ ἀνθη τῆς νίκης τὰ στέφοντα τὰ τέθριππα, τὰ δωδεκάκις δραμόντα τὸν ἱππικὸν χώρον, ὡς ὕμνησεν ὁ Πίνδαρος; Βεβαίως δὲ οὐδαμῶς ὑστερος τῶν ἵππων τοῦ ὁμηρικοῦ Ἀδμή-

του ἦσαν ἡ Αὔρα καὶ ὁ Λύκος, οἱ κέλῃτες τοῦ Κορινθίου Φειδῶλα.

ΗΜΕΡΑ ΕΚΤΗ.—ΔΡΟΜΟΣ ΚΕΛΗΤΩΝ

Ὁ ἵππιος δρόμος καὶ ἐνταῦθα ἔχει μῆκος δαύλων δύο¹, ἐκεῖ δὲ που παρὰ τὸ στάδιον τὸ κατὰ τοὺς Ἑχελίδας, ἐνθα καὶ ὁ γυμνικός ἐτελέσθη ἀγὼν, ἐκτείνεται. Σήμερον τῶν κελήτων μόνον τελεῖται ὁ ἀγὼν καὶ τῶν συνωρίδων². Πάμπολλοι εἶναι οἱ ἀγωνιζόμενοι· οἱ κέλῃτες ἵπποι ἀκραῖα μὲν κοῦφα δὲ ἔχουσι τὰ σώματα καὶ πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς καὶ λεπτοὺς αὐτῶν πόδας βραχέα, οἱ ἀναβάται δὲ αὐτῶν οἱ γυμνοὶ οἱ δεξιῶς ἔχοντες ἐν χειρὶ τὰς ἡνίας ἰσχυροὶ μὲν, ἰσχυροὶ δὲ καὶ βραχεῖς ἀπηλλαγμένοι βάρους ὁστῶν καὶ ὄχλου σαρκῶν εἶναι³. Αἱ σάλπιγγες ἤχησαν, τὰ σημεῖα αἶρονται, τῶν ἵππων ἡ πρώτη σειρά ῥίπτεται ἐμπρὸς· διὰ τῆς φωνῆς τῶν ἀναβατῶν πετόμενοι φέρονται οὐχὶ διὰ τοῦ μαστιγίου, ἀστέρες διὰ ττοντες διὰ τοῦ αἰθέρος.

ΑΓΩΝ ΣΥΝΩΡΙΔΩΝ

Πρὸ τῆς μεσημβρίας πολὺ ἐπεράνθη τῶν κελήτων ὁ ἀγὼν καὶ ἀνείπεν ὁ κῆρυξ τὰ ὀνόματα τῶν δραμόντων τὰ πρῶτα, καὶ τὰ δευτέρα καὶ τὰ τρίτα· πρῶτος Θεόχορητος ὁ Κυρηναῖος, ἵπποτρόφος, ὡς καὶ ὁ ὁμώνυμος πάππος, καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ νικητής. Ὑστερον αἱ συνωρίδες καλοῦνται εἰς Ζυλλαν. Οἱ ἵπποι ἀκμαιότεροι ἐνταῦθα εἶναι, ἰσχυροὶ οἱ ἡνίοχοι μὲ βλέμμα ὀξὺ καὶ νοήμονα ὄψιν, λευκὸν δὲ φέροντες ἄνευ χειρῶν ποδῆρη χιτῶνα εἰς τὰς χεῖρας τὰς ἡνίας ἔχουσιν ἰσχυρῶς⁴. Ἡ ὑσπληγὲς πίπτει, κρότου ἐμεστώθη ἡ πεδιάς καὶ κοινοροτοῦ, ἐξ ἰδρωτός δὲ περίρρυτοι δωδεκάκις διαδραμόντες τὸν διπλοῦν διαυλον ἐπανέρχονται ὡς τοξεύματα ταχεῖς οἱ ἵπποι εἰς τὸ τέρας. Νικητὴς Ἀθηναῖος εἶναι τῶν Ἀλκμαωνιδῶν, Κλεινίας ὁ Ἀλκιδιάδου.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

α' Ὁ ἀνθρώπινος τύπος καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐξέκοντο εἰς τελειότητα ἐν Ἑλλάδι, ἥμεις ἐνετύπωσε τὴν σφραγίδα αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἀμέμπτων ἐκείνων ἀριστοτεχνημάτων, ὧν καὶ μόνον τὰ ποσάσματα προκαλοῦσι τὸν ἕλγρον καὶ ἐμβάλλουσι τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὴν σύγχρονον τέχνην· ἐνέπνευσε ἡ δόξα καὶ τὰς αἰνέσεις οὐδέποτε δύνανται νὰ παύσωναι καὶ αἰνέσεις ἐκδηλούμεναι δι' ἀναριθμήτων ὀχτῶν φανεράς ἢ ἀφανοῦς ἐνεργείας, τεῖνονσαι εἰς τὸν ἐξεργασμὸν καὶ τὴν ἔξαρσιν τῆς ἀνθρωπότητος μέχρι τῆς συντελείας τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

β' Ὁ σύγχρονος Ἕλλην εἶναι ὁ ἀπόγονος τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἡ φαντασία μονοноуχι ἀρνεῖται νὰ παριστᾷ ἐαυτῇ ὡς ἀνήκοντας εἰς τὸ ἡμέτερον γένος· ἐκληρονόμησε δὲ μέγα μέρος τῆς εὐαισθησίας ἐκείνων, τὴν ταχύτητα τῆς συλλήψεως, τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸ θάρρος τῶν.

Shelley

¹ Τεσσαρὶν σταδίων (μέτρων 739,88).

² Συνωρίς ἄρμα σπυρόμενον ὑπὸ ἐνὸς μόνου ζεύγους ἵππων.

³ Τοιοῦτος εἰκονίζεται ἐν τῷ παναθηναϊκῷ ἀμφορέϊ τῆς συλλογῆς Γλυμμενοπούλου ἐν τῷ μουσεῖο τοῦ Βουλευτικοῦ ἐν Ναυπλίῳ.

⁴ Εἰκὼν συνωρίδος ἔχει γραφῇ ἐπὶ παναθηναϊκοῦ ἀμφορέως ἀποκειμένου ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Ἀθηνῶν (αἰθουσα ἀγγείων ἀρ. 452). Ὁ ἰσχνὸς ἡνίοχος ὁ ὀξὺν καὶ προσεκτικὸν ἔχων ὀφθαλμὸν ὁ ἐπὶ τῆς ἀντυχίας τοῦ ἄρματος κεκλιμένος φέρει λευκὸν ἄνευ χειρῶν ποδῆρη χιτῶνα, ὡς ὁ τοῦ ἀμφορέως τοῦ ἐν Σπάρτῃ μουσεῖο καὶ ὁ ἡνίοχος ὁ χαλκοῦς τῶν Δελφῶν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων

Ὁ ἐν Πέρτ τῆς Αὐστραλίας κ. Ι. Μπόνης ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Πατρίων» φρ. χρ. 12.50.

Οἱ ἐν Κ)πόλει κ.κ. Ι. Π. Ι. φρ. 4, Κ. Γ. Δ φρ. 4 καὶ Ι. Μ. Π. φρ. 2.

Ὁ κ. Π. Χουλουβίας ἐκ Πλάτσας Οἰτύλου δρ. 5.

Ὁμιλος νέων Ἀτταλείας διὰ τοῦ κ. Θ. Κ. φρ. χρ. 20.

Ὁ κ. Κ. Καντούδης (Μουδάνια) δρ. 4.

Ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὁμογενῶν, τῶν ἐπιθυμοῦντων νὰ λάβωσιν ἰδέαν τινὰ τῆς προγενεστέρως τῶν «Πατρίων» ἐργασίας, διατίθενται ἄδελφοι ἐξ ἐκατὸν διαφόρων φύλλων, ἀποστελλόμεναι δωρεάν παντὶ αἰτοῦντι καὶ ἐμβάζοντι δραχμὴν μίαν διὰ τὰ ταχυδρομικά.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Χ. Σηλοῦ βριαν. Ἐδιπλασιάσθησαν. Ι. Π. Κ)πολιν. Τὰ «Πατρία» συγχαίρουσιν ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τοιαύτης ἐμφύνης. Γ. Κ. Μ. Στράντζαν. Μᾶς συγχοῦσι τὰ ὠραία σας αἰσθήματα. Δὲν ἀμφεβάλλομεν δὲ ὅτι πανταχόθεν τοιαύτας θὰ εἶχομεν ἐκδηλώσεις. Προσεχῶς ἡ αὐξήσις. Α. Φ. Τριγλιαν. Ἐπίσης. Κυρίου Π. Δοξάτοιν, Α. Π. Πράβι, Ἑλλ. Α. Τσατράλτσαν, Ν. Β. Ἐντρετζίκ, Ἑλλ. Σ. Ἀλίστρατσην, Ι. Η. Δροβιανόν, Γ. Κ. Παλαϊοχωρίον, Ὁρθ. Δ. Νίχισσαν, Ἑλλ. Σ. Μεσσορόπι, Δημ. Ζ. Βοστένι. Ἡρξάτο ἡ ἀποστολὴ διὰ τῶν δύο προηγουμένων φύλλων. Β. Γ. Σιτάτισσα. Θὰ τὰ αὐξήσωμεν μέλις δυνηθῶμεν.—Ἀδελφ. Β. Μυρίοφον. Σειραὶ ἐστάλησαν. Ἡ αὐξήσις βραδύτερον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις. Ἀθ. Π. Νουρετλή. Σειρὰ ἐστάλη εἰς διεύθυνσιν ὑμῶν. Παρακαλοῦμεν διαθέσατε καταλλήλως τὰ περισσεύοντα, ἡμεῖς δὲ θὰ στείλωμεν βραδύτερον εἰς Κοζλουκιοῖ. Γ. Ἀθ. Κ. Ἰωάννιναν. Ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα τόσα πολλά. Ἀρκεσθεῖτε εἰς ὀλίγα. Σὺλ. Ἀγάπην Ὁδεμῆσιν. Εὐχαρίστως ἀποστέλλομεν. Κ. Δ. Εἰς Παναγίαν. Σειραὶ ἐστάλησαν. Διὰ τὴν αὐξήσιν προσεχῶς. Ε. Π. Γιουμουλτζίναν. Ἀντίτιμον δὲν ὑπάρχει. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται πανταχοῦ δωρεάν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες συνεισφέρουσι πρὸς τοῦτο κατὰ προαίρεσιν.—Π. Χ. Πλάτσαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Π. Κωντσικόν.—Κ. Γ. Ἀρτάκη. Σειραὶ καὶ φύλλα ἐστάλησαν.—Θ. Κ. Ἀττάλειαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλων Δέσσης, Ἀλαίας, Φοινίκος Ἑλμαλῆ ἡρξάτο ἀποστολὴ πρὸ δύο εβδομάδων. Ἀντίτιμον πλήρους σειρᾶς τῶν 6 τόμων δρ. 30. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γλώσσαν ἡ τῆς ἐπιστολῆς ὑμῶν μᾶς πείθει, ἀπαξ ἔτι, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ.—Ζ. Τ. Ἰωάννιναν. Ἀπεστάλησαν κατὰ τὴν ὑπόδειξιν ὑμῶν τὰ 5 φύλλα. Ζητήσατε.—Β. Π. Τεξάς. Δὲν περικόπτομεν, τούναντιον παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ τοποθετήσῃτε ταῦτα καλῶς.—Φωκ. Σύνδεσμος, Π. Φωκ. Α. Α. Ἐδιπλασιάσαμεν εὐχαρίστως.—Δ. Π. Θεσσαλονίκην. Ἀπεστάλησαν καὶ εἰς ἀμφοτέρους εἰς Κορυτσάν.—Α. Σ. Μυτιλήνην. Ἀρκεσθεῖτε παρακαλοῦμεν εἰς ὀλίγα. Ἄλλως ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσωμεν. Γρ. Β. Σμύρνην, Βεβαίως. Αὐξάνομεν διαρκῶς τὴν ἐκτύπωσιν, ἀλλὰ δὲν ἀναγγέλομεν αὐτὴν ὡς μὴ παγιωθεῖσαν ἐτι ὕλκως.—Β. Ν. Ζογκουλάδαν. Σειρὰ ἐστάλη διὰ τὴν αὐξήσιν βραδύτερον.—Φιλ. Ἀδελφ. Μακράν Γέφυραν. Ἡρξισεν ἀποστολὴ.—Ι. Π. Καστορίαν. Ἐπίσης.—Ἀδελφ. Ἑύσεβ, Σπάρτην Πισιδίαν. Ἐπίσης.—Ε. Δ. Ἰωάννιναν. Ἐπίσης. Ἀς ἐλπίζωμεν, ὅτι θὰ δυνηθῶμεν βραδύτερον νὰ ἐκπληρώσωμεν ἐν ὅλῳ τὴν καλὴν ὑμῶν αἵτησιν.—Ν. Π. Κέρκυραν, Κ. Τ. Καφαδάρον. Εὐχαρίστως.

Πᾶν ἔγγραφον ἢ ἀποστολὴν πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Μ. Δαυδέργην

Γεν. Γραμματεὰ τῆς Ἐταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρίων Ἀμύνης
Εἰς Ἀθήνας